

ВАСИЛЬ
СТОРЧАК
ЛЮТИЙ

*Видання підготовлено за сприяння державної установи
«Український інститут книги»
за кошти державного бюджету України
та призначене для поповнення бібліотечних фондів.*

*Авторська думка може не збігатися з офіційною позицією
державної установи «Український інститут книги»*

**УКРАЇНСЬКИЙ
ІНСТИТУТ
//ІІІКНИГИ**

Василь Сторчак

ЛЮТИЙ

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 82-32
С-82

Василь Сторчак
ЛЮТИЙ
Роман

Це роман — прощання, зворотний відлік до точки неповернення. Нас усе ще об'єднує те, що було до 24 лютого. Попри те, що прощання з тим світом неминуче. Це роман-маніфест героїв проти ідеологічності як такої, проти нав'язливості будь-якої ідеології суспільству і кожному зокрема. Дійсність оголює справжні цінності і знімає маски. Автор зображує суперечливі почуття і вчинки героїв, один з яких має межовий розлад особистості, і закрадаються сумніви, наскільки адекватно тепер можемо говорити і, тим паче, писати про війну. Про втрачене назавжди, вже без жодних ілюзій. Але це світ, який варто було б запам'ятати, двері в той світ зачинилися назавжди. Свою історію стримано пише експертський і психолог, і хай нема в його словах надлюдського саспенсу війни, та проникливо виписана повсякденна реальність, будні життя киян перед вторгненням зла. Більшість людей за повсякденністю не бачать цінності власного життя, кожного прожитого дня і світу навколо, історії вулиці, дому. А в цій круговерті вирує таке безмежне життя, що жодна війна не спроможна його спинити. І життєствердність почуттів відгукується в уяві: зима тривоги нашої не може тривати вічно.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-553-068-9

© Василь Сторчак, текст, 2024
© Видавництво Анетти Антоненко, 2024

05.02.2022

— Прокидайся, — сказав я, буцнувши ногою Даню. На секунду промайнула думка — чи живий. Буцнув знову і відкрив клапан надувного матраца. Хрущовка як хрущовка. Лютий як лютий. Влад вже їхав з дочкою на мій район за нами. Матрац мирно здувався, на ньому спав Даня, поки я сходив на кухню за альтернативним методом — позичити у фікуса його пульверизатор. Фікус слова «пульверизатор» не знав, але ідею підтримав. Я привідкрив йому за це вікно.

— Прокидайся, — якщо дійду до десяти, то поїдемо без нього, подумав я. Почав рахувати. Один. Перший пуск води. Два. Другий пуск води. Три. Після цього бризку води в обличчя Даня блискавично, за пів секунди, сів, зробивши глибокий ковток повітря, так, нібито я йому вколов у серце дозу адреналіну, і, сидючи, дивився на мене скаженими очима. Ніякої міміки, тільки червоні скажені очі, а одна зіниця була вдвічі розширеніша, ніж інша. Потім він, не витираючи обличчя, простягнув руку, взяв пульверизатор, відкрутивши і відкинувши далеко в кутку кімнати ручку розпилювача, зробив декілька ковтків води просто з нього.

Турка. Вода. Кава. Вийшовши з ванної, Даня зайшов на кухню.

— Поверни фікусу його пульверизатор.

На це Даня не відповів, підійшов до фікуса, нахилився до нього і тихо сказав: «Сволота». А потім додав: «Дякую».

— Ні, не так. Viva Ficus! — виправив я його. — Читав цей роман чи, як всі, тільки «1984»? (Насправді «Viva Ficus» це переклад з перекладу — плювок в лице літератури, що вилетів з малоосвіченої мосї голови в момент слабкості —

легкого похмілля. Оригінальна назва далека від цього плювка, але, окрім Дані і фікуса, хто б ще міг це почути?)

— Передай всім, щоб ще почитали «Ферму тварин», — з очікуваною байдужістю відповів Даня, який, на мій скромний подив, взагалі не мав зараз говорити, ходити і дихати, а мав померти ще вчора. Тридцятилітнім, сімдесятип'ятикілограмовим, емоційно неврівноваженим, з хаотичними татуюваннями, дурнуватим чубом й недурною, але відчайдушною головою. В тому своєму «завжди не по погоді» пальті, яке зараз висіло в прихожій моєї старої скромної квартири, яку я орендував у своєї ж бабусі. Цього разу з вчорашнього дня і до кінця лютого бабусина квартира буде ще й домом Дані і стане, скоріше за все, дурдомом для мене, бо якщо ти п'єш літр рому сам і прокидаєшся, наче й не було нічого, хоч і з катастрофічно різними за розміром зіницями, а потім, після декількох ковтків кави, ти знову готовий до цього життя, то це не дуже добрий знак. Як мінімум, для тих, хто тебе оточує.

Ми випили каву кожний за два ковтки і вийшли на вулицю. Софія підбігла до Дані, який присів, як це робив завжди, коли говорив з нею. Влад сидів з відкритими дверима в машині і курив. Я підійшов з іншої сторони і сів на переднє сидіння.

Влад спокійно дивився, як його шестирічна донька щось захопливо розповідала Дані. Він забирав Софію у колишньої тільки на вихідні і майже завжди брав її з собою кудись, поєднуючи це з іншими справами, фактично ніколи не проводячи час тет-а-тет з нею. Тому Софія знала добре мене, Даню, Артура, весь шиномонтаж, який Влад відкрив років 5 тому і декого з центру реабілітації наркозалежних, який Влад відкрив близько трьох років тому. Якось він в розмові проронив про свої бізнеси, що машини і люди будуть ламатися завжди. Він відкрив центр реабілітації після того, як ми з ним відвезли Даню з алкогольним психозом у психіатричну лікарню. Для Дані

це стало першим кроком до психотерапії, для Влада — до мерседеса, в якому ми зараз сиділи, а мені це, надіюсь, почистило карму.

— Артур не змінив думку? — жартома спитав мене Влад.

— Навпаки, — відповів я, сміючись.

Даня і Софія сіли на заднє сидіння і не замовкали всю дорогу. Ми їхали старим добрим Києвом спокійного ранку суботнього дня. З набережної ми звернули на Поділ. У центрі старої частини міста стояв будинок, як то кажуть, «царських часів». Даня колись давно розповідав мені історію цієї квартири.

На третьому поверсі більш ніж сто років тому проживав один старий заслужений генерал російської імперії зі своєю дружиною, невісткою, двома маленькими внуками і покоївкою. Будинок на той час був новий, тому не менш шикарний, ніж зараз. Генерал був авторитетний, розпочав військову кар'єру заслугами ще на Балканах у війні проти османів, а після цього для успіхів на службі, більшою мірою, вистачало його природженої спритності. Внуки в ті часи були ще геть маленькі і в цьому домі постійно перебувала якась француженка-гувернантка, як і було заведено в ті часи в таких сім'ях. Дружина генерала — чи то графиня, чи то княгиня — була м'якою за характером жінкою, але сам статус генеральші говорив за неї, коли вона не могла з якоїсь причини підібрати правильних слів. Навіть не так вміння говорити відрізняло княгинь від гувернанток, як вміння вчасно і красномовно мовчати. Не вистачало в домі сина генерала, вже достатньо дорослого і зрілого чоловіка за тридцять, який обрав кар'єру науковця і проводив пару тих злочасних років в експедиції десь чи то на Новій Землі в Баренцовому морі, чи ще чорт його знає де, але десь дуже далеко з важливою місією масштабу зацікавленості високих кабінетів.

Генерал був у Києві вдома, тому його час прийшов тільки коли прийшли більшовики. Причин було немало роз-

стріляти генерала, але основна виявилася в Петлюрі. При-
тягнута за вуха причина. Ніяких справ якраз із Петлюрою
у генерала не було, а от трагічно-комічне було в тому, що
генерал Петлюру зневажав і ненавидів, що більше за нього
ненавидів він саме більшовиків, які не були наділені жод-
ною, навіть примітивною, здатністю до рефлексії. Якщо
ти проходив тією ж вулицею, якою проходив Петлюра і
навіть не о тій самій годині, а в той самий день, то цього
було достатньо, щоб відправити тебе на той світ. Княгиню
розстріляли разом з генералом. Вона прийняла смерть
мужньо й не менш гідно, як приймала виклики життя.
Мовчки. Для червоних комісарів офіцери царської армії
були ворогом номер один — класово-ідейним ворогом,
але в якийсь момент із появою на арені Петлюри той у
свідомості більшовиків перетворився на загрозу номер
один. Тому як не з однієї причини, то з іншої, та все одно
розстріляли б. Але ворогів потрібно оновлювати час від
часу, особливо, якщо вони уособлюють в собі голос тисяч.
Ім'я наступника — демонізовано-міфологічного образу,
який вийде за межі особистості і стане не так діячем, як
символом ненависті — чи то росіян до українців, чи то
українців до росіян — ім'ям, яке в темні часи загублено-
сті ідентичності стає колючим, і навіть зубодробильним,
але, як часто буває в таких випадках, залишається для
пройдисвітів і дурнів лише ласим шматком для лозунгів.
Ім'я його буде — Степан Бандера. Але то вже не стосується
історії цієї квартири, де син генерала повернувся зі сво-
єї експедиції вже в абсолютно нову реальність і мав би
відправитися за батьками, залишивши напризволяще (а
точніше, на світле комуністичне майбутнє) свою дружи-
ну і двох дітей. Вже без гувернантки, а головне, для нас,
залишити без прекрасної квартири. Втрутилася доля, як
завжди це буває в трагічні часи. Він залишився служити
високим і великим кабінетам нової номенклатури. Зали-
шився заради науки, як переконував себе кожний вечір

перед сном протягом всього життя. Залишився в рідному місті. Його наукові праці, можливо, оцінити й не було кому, але партія в якийсь момент подумала про дефіцит науковців. Квартиру зберіг частково, довелося на довгі роки дві кімнати віддати пролетаріям і розділити побут з ними до часів, поки син генерала сам не став номенклатурою і не відібрав ті дві кімнати. Один із його дітей був прадідом Дані. Хоча минуло більш ніж століття з часів, коли квартира належала генералу, але якимсь дивом пройшовши через все двадцяте століття, вона дісталася Дані. Того разу, коли він мені розповідав цю історію, це було ще з більшою кількістю подробиць, які я взяв на себе сміливість тепер не згадувати.

Даня піднімався на третій поверх за орендною платою в той день, як він робив в перші вихідні кожного нового місяця. Для того щоб отримувати таку орендну плату за квартиру, як отримував він від якогось залежного від кокаїну сина такого ж залежного від кокаїну свого татуса — музичного продюсера, мені б знадобилося здавати ще три такі квартири, як квартира моєї бабусі.

— Здоров.

— Даня? — виглянула голова орендатора з-за високих дверей. — Заходь. Скільки разів я просив попереджати. Я не сам. Я спав. Не подумай, звичайно, я знав, що ти прийдеш, але я не відкрию наступного разу і тільки із-за того, що ти не попереджаєш. Я регулярно викликаю клінінг, як ми і домовлялися. Плачу тобі більше, чим ціна на ринку. Ти мені скажи, ну скажи, я хоч раз не заплатив вчасно? Але ти така людина, що приходиш, коли тобі заманеться. Якби ми з тобою не зависали раніше і не було б між нами тієї братської взаємної енергії, я би вже послав тебе куди подалі і знати би не знав. Ти мені подобаєшся, як і квартира з цим антикваріатним хламом, але попередити — це прояв поваги, — втомлена від років дорогого кокаїну голова орендатора продовжувала бурчати, як бурчать всі

розбещені діти з якоюсь неймовірною роздратованістю і з таким самим неймовірним безсиллям.

— В тебе є прибадьорить мене чимось, окрім грошей? — перше, що відповів Даня на весь каламбур, який звучав із цієї голови.

— О, ти ще й хочеш нюхати за мій рахунок.

— За рахунок твого батька, ти хотів сказати? — брутально перебив Даня, повертаючи з довгого коридора на кухню і шукаючи щось на столі, що можна було б з'їсти, а потім шукаючи це і в холодильнику.

— І як після цього я маю пригощати тебе? Я вже не кажу, щоб просто говорити з тобою.

— Слухай, в мене страшне похмілля, — сказав м'яким голосом Даня. — Я майже не спав і якщо я вип'ю щось зранку, то це вже запой, а мені не можна знову в запой. Але якщо я трохи нюхну твого дорогого порошку, то знову відчую себе краще. А там, внизу, — Даня підійшов до вікна і показав на мерседес, де ми його чекали, — сидить неймовірна дитина і двоє набагато приємніших за тебе людей, які мене вже не раз витягали з того світу. Я хочу повернутися до них, щоб провести цей сірий день не так сіро, як зараз проводжу ці хвилини з тобою. Тому я в тебе візьму ось цей йогурт, — Даня вже відійшов від вікна і перебирав щось у холодильнику: — І візьму одну маленьку, майже не помітну дорожку твого цілющого порошку. І цілий місяць ми, я тебе, а ти мене, не будемо й близько бачити і чути. Про орендну плату теж не забудь, будь ласка. — Даня жував дуже втомлено кожне слово, водночас ще роздивляючись йогурт, і, закінчивши говорити, випив його зразу весь.

Орендатор мовчки розвернувся, щось собі сказавши під ніс, і пішов в іншу кімнату. З'явився через хвилину, мовчки віддавши гроші, насипав трохи порошку на кухонний стіл і класично кредиткою зробив акуратну маленьку білу доріжку.

— Все, щоб ти тільки звалив звідси.

— Ми ідеальні партнери, — відповів Даня, скрутив одну купюру з орендної плати в трубочку і зробив один глибокий вдих. Подивився на орендатора, потім перевів погляд на купюру у вигляді трубочки, потім на вихід із кухні в коридор. — Там же в тебе ще є повія? — спитав Даня, вказавши рукою в сторону виходу з кухні і засміявся.

— Йди на хрен звідси.

— Як скажеш. Йди обійму, мій наркоманський брате. — Даня підійшов, обняв орендатора і пішов до дверей. — Сам знайду вихід. Я тут все-таки прожив колись десять років.

Було близько одинадцятої години ранку. Ми їхали снідати. В машині Даня і Софія стали ще балакучішими.

— Показати тобі моє нове татуювання? — спитав Даня у Софії.

— Так. Де воно?

— На руці.

— Папа, коли мені можна буде зробити татуювання вже?

— Ніколи, — відповів Влад.

— А тимчасове? — спитав Даня у Влада.

— А тимчасове — хоч сьогодні.

— Ти хочеш татуювання? — спитав Даня у Софії.

— Так, будь ласка. Будь ласочка. Вже хочу.

— Я прогуглю зараз: де можна зробити тимчасові. Є ж, мабуть, якісь студії, — сказав Даня і показав Софії своє нове татуювання на руці.

— Хто це? — спитала вона.

— Дон Кіхот, — відповів Даня.

— Папа, я хочу Донкіхота на руку, як у Дані! — прокричала Софія Владу, а потім повернула голову до Дані: — А хто такий Дон Кіхот?

— Як говорив Уномуно, Дон Кіхот — це лицар віри, який дарує нам розум своїм божевіллям. Ти ж знаєш, що я жив в Іспанії?

— Ні. А де це?

— В цій країні найвизначніший літературний твір — це історія про Дона Кіхота,— пояснив Даня.

— Я взагалі нічого не зрозуміла... — сказала, зітхнувши, Софія. — Нічого взагалі!

— Дон Кіхот — лицар, який говорив своєму слугі і другу Санчо Панса так, — і Даня почав, жестикулюючи рукою перед своїм лицем, декламувати Сервантеса: — «Свобода, Санчо, є одна із найдорогоцінніших щедрот, які небо дарує людям! Заради свободи, точно так само, як і заради честі, можна і треба ризикувати життям», — Даня зробив паузу, потім проговорив щось іспанською, а потім нахилився до Софії і сказав, дивлячись дитині в очі: — Розумієш, Софіє, справа мандрівних лицарів — допомагати знедоленим, беручи до уваги їхні страждання, а не їхню мерзенність.

Даня після всього сказаного тицьнув пальцем в Дона Кіхота на своїй руці, а Софія була в абсолютному захваті від енергії, з якою він театральню декламував, махаючи при цьому рукою і своїм чубом.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.